

Nr 23.

Ankom till riksdagens kansli den 12 april 1923 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kungörelser angående dels ändring i vissa delar av förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor, dels ändrad lydelse av § 2 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara. (1:a avd.)

I en den 9 mars 1923 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 137, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att godkänna

1) följande

Förslag

till

kungörelse angående vissa ändringar i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor.

Härigenom förordnas,

dels att § 4 mom. d) i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor skall upphöra att gälla,

dels ock att § 13 mom. 5 första stycket i nämnda förordning, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 11 juni 1915 (nr 252), skall hava följande ändrade lydelse:

Åt näringsidkare — — — — — exportvaras framställning. Rätt till tullrestitution enligt detta moment må endast lämnas åt näringsidkare, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1923.

2) följande

**Förslag
till**

kungörelse angående ändrad lydelse av § 2 i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara.

Häri genom förordnas, att § 2 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara skall hava följande ändrade lydelse:

Tillstånd för handelsidkare att begagna sig av den i § 1 avsedda rätt meddelas av generaltullstyrelsen. Sådant tillstånd må endast lämnas handelsidkare, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig. Tillståndet kan av generaltullstyrelsen återkallas, när de förutsättningar, som legat till grund för tillståndets meddelande, icke längre förefinnas.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1923.

Utskottet.
Propositionen.

Jämlikt § 4 mom. d) i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor åtnjutes tullfrihet för sådana för lant- eller sjöförsvarets räkning införda effekter, vilka icke inom landet tillverkas eller, i följd av behov av deras skyndsamma anskaffning, icke kunnat inom landet erhållas, dock endast efter prövning av Konungen i varje förekommande fall.

Den föreliggande propositionen avser för det första upphävande av denna bestämmelse. I fråga härom har chefen för finansdepartementet till ovannämnda, vid propositionen fogade statsrådsprotokoll anført bland annat, att den tullfrihet, som jämlikt bestämmelsen medgaves, uppenbarligen icke kunde för staten tjäna något reellt syfte, då inbesparingen i utgifter för armén och marinen motsvarades av en lika stor utebliven inkomst för tullverket. Det vore dessutom önskvärt, att statens inkomster och utgifter redovisades i sitt rätta sammanhang, varför den nuvarande ordningen vore olämplig. Härtill komme, att handläggningen av de olika ärendena om beviljande av ifrågavarande tullfrihet krävde ett icke ringa arbete hos de ämbetsverk och myndigheter, på vilka denna handläggning ankomme.

Jämlikt § 13 mom. 5 i gällande förordning med tulltaxa för inkommande varor, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 11 juni 1915, må näringsidkare, som vill införa utländsk tullpliktig vara för att använda densamma till framställning av exportvara, kunna medgivnas rätt till återbekommande av erlagd tullavgift för berörda vara eller, ifall tullavgiften ännu icke erlagts, njuta befrielse från dess gäldande. För åtnjutande av tullrestitution jämlikt ifrågakvarande författningsrum erfordras, att näringsidkaren är känd såsom synnerligen redbar och solid samt i övrigt prövas lämplig.

Enahanda kvalifikationer erfordras för att handelsidkare skall enligt § 2 i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara erhålla tillstånd att begagna sig av den i förordningen omförmälda tullrestitution.

I den ifrågakvarande propositionen föreslås nu, för det andra, att det i omförmälda båda författningsrum för erhållande av tullrestitution (industrirestitution respektive handelsrestitution) föreskrivna villkoret, att vederbörande närings- eller handelsidkare skall vara känd såsom »synnerligen redbar och solid» måtte ändras därtill, att han skall vara känd såsom »redbar». Av ovan omnämnda, vid propositionen fogade protokollsutdrag framgår, bland annat, följande. Propositionen är föranledd av en framställning från Stockholms handelskammare, som anført, att det i författningarna uppställda villkoret »synnerligen solid» enligt handelskammarens mening utestängde från restitutionsförmånen personer, som gjort sig kända såsom energiska och inom sitt område erfarna ledare av nystartade företag, men vilka ännu ej hunnit förvärva den synnerliga soliditet, som stipulerades. Skälet till förslaget, i vad detsamma avser, att i den enligt författningarnas nuvarande lydelse fordrade kvalifikationen »synnerligen redbar» ordet synnerligen måtte uteslutas, har angivits av kommerskollegium och generaltullstyrelsen, vilka i ett i ärendet gemensamt avgivet utlåtande anført, att det syntes något oegentligt att särskilja olika grader av redbarhet. Chefen för finansdepartementet har för egen del anført, att författningarnas krav på synnerlig soliditet syntes kunna utgöra ett onödigt hinder för Kungl. Maj:t att bevilja eljest önskvärd tullrestitution.

Under återopande av vad statsrådsprotokollet i detta ärende sålunda och i övrigt innehåller, får utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot de föreliggande förslagen, hemställa,

*Utskottets
yttrande.*

Bevillningsutskottets betänkande Nr 23.

att riksdagen måtte, med bifall till förevarande proposition nr 137, antaga ovan återgivna förslag till kungörelser angående dels vissa ändringar i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor, dels ändrad lydelse av § 2 i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

Stockholm den 12 april 1923.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar *Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Antonsson, Rosén, Wigforss, Rune, Wohlin, Björnsson, Boman, Bärq* i Katrineholm, *Jönsson* i Boa, *Johansson* i Kullerstå, *Lithander, Sköld, Johan Bergman, Bengtsson* i Kullen, *Lövgren* i Nyborg, *Jönsson* i Fridhill och *Olsson* i Golvvasta.